

Ernie Brown

Het lijden van Christus

Volgens Jesaja 53

Jesaja 52:13 - 53:12

Het lijden van Christus werd door Jesaja voorgezegd in zijn laatste lied over de Knecht van de Heere (Jes. 52:13-53:12), dat gemakkelijk kan worden verdeeld in vijf strofen van elk drie verzen. Het lied eindigt met een toon van overwinning, want het lijden gaat vooraf aan Zijn verhoging en verheerlijking.

Wij zien dit ook zo in het Nieuwe Testament voorgesteld:

- "Moest de Christus dit niet lijden, en zo in Zijn heerlijkheid binnengaan?" (Luk. 24:26).
- "(...) toen Hij tevoren getuigde van het lijden dat over Christus zou komen en van de heerlijkheden daarna" (1 Petr. 1:11).

1. Een overzicht van de gebeurtenissen

Jesaja 52:13-15

Jahweh, de alwetende God van Israël, gaf een overzicht van wat er moest gebeuren. Hij zag Zijn gezalfde Knecht (42:1), die eerst te schande zou worden gemaakt, maar uiteindelijk voor ieders oog zou worden verheven tot de hoogste heerlijkheid. Zijn eerdere extreme vernedering zou leiden tot Zijn uiteindelijke verheven heerlijkheid.

De zegen die voor Israël is bereid komt niet tot stand door iets dat zij hebben gedaan. Hij zal het resultaat zijn van de activiteiten van de lijdende Knecht van de

Heere, Jezus van Nazareth, de Zoon van God (52:7-10). Hij "zal verstandig handelen" (52:13), in rechtvaardige activiteit die uiteindelijk tot voorspoed leidt.

Toen Hij Zich aan Israël voorstelde, gaven zij ten antwoord: Wij willen Hem niet! Volkomen verworpen, werd Hij vreselijk mishandeld door het volk dat Hij kwam redden. Zijn algehele lijdensweg was zo intens dat de toeschouwers absoluut ontsteld waren over Zijn uiterlijk. Hij was nauwelijks nog herkenbaar als mens, zo geschonden was Zijn gezicht (vs. 14).

Toen, na Zijn wrede dood, maakte God de betekenis en de waarde van Zijn Christus heel duidelijk (vs. 13):

- Vanuit het graf zou Hij "verhoogd worden" – in de opstanding.
- Daarna zou Hij "verheven worden" – door de hemelvaart.
- Vervolgens zou Hij "zeer hoog verheven worden" – in de hemelse heerlijkheid aan de rechterhand van God worden geplaatst.

Velen waren verbaasd en ontsteld, zelfs geschokt door Zijn extreme vernedering aan het kruis. Menigten zullen evenzeer sprakeloos staan en verbijsterd zijn over Zijn glorie en majesteit, wanneer zij Hem zullen zien bij Zijn publieke verschijning in heerlijkheid (vs. 15). Wij zijn er vanaf het eerste begin zeker van dat de Knecht niet zou falen. Hij zou slagen en de wil van God volbrengen.

2. Het toekomstige gelovige overblijfsel bepaalt Israëls positie in nationaal opzicht

Jesaja 53:1-3

Deze profetie dateert uit ongeveer de 8e eeuw vóór Christus. Ze beschrijft de reactie van Israëls gelovige overblijfsel, wanneer de Messias zal verschijnen "met kracht en grote heerlijkheid" (Matt. 24:30). Dan zullen zij terugkijken om te beoordelen hoe Zijn volk Hem heeft behandeld, toen Hij hier op aarde leefde. Zij zullen hun eigen oordeel vellen over wat het volk Hem aandeed en tegen en over Hem heeft gezegd. Rond 30 A.D. heeft de natie Hem resoluut verworpen en gekruisigd. Het overblijfsel zal de schuldige blindheid van Israël in het verleden erkennen en de volkomen verkeerde beoordeling van Zijn leven en sterven. Wie zal het verslag, de prediking van het overblijfsel geloven? Zelfs dan, zeer weinigen!

"Hij is als een loot opgeschoten voor Zijn aangezicht" (Jes. 53:2). Deze woorden beschrijven Zijn jeugd en ontwikkeling. In het Nieuwe Testament lezen wij: "Het

Kind nu groeide op en werd gesterkt, vervuld met wijsheid; en de genade van God was op Hem (...). En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en gunst bij God en mensen" (Luk. 2:40, 52). Hij was als een tere plant die ontsprong aan de wortel van de boom, ernaast groeide maar toch los ervan stond – met een eigen leven, niet afhankelijk van de boom, de natie zelf.

"Als een wortel uit dorre aarde" (vs. 2a) getuigt van van het geestelijk dorre, levenloze Israël. Geen wonder dat zij geen "gestalte of glorie" in Hem zagen, "geen gedaante dat wij Hem begeerd zouden hebben" (vs. 2b)! Voor hen was Hij geen Saul (1 Sam. 9:1-2; 10:23-24), of een Absalom (2 Sam. 15:1-13). Hij vertoonde geen uiterlijke schoonheid en pracht. Er was geen "uiterlijk vertoon" in Hem of in Zijn koninkrijk, dat niet van deze wereld was (vgl. Luk. 17:20; Joh. 18:36). Er was wel morele, innerlijke volmaaktheid in Hem. Maar zij konden het niet zien! Veelzeggend is het volgende: "Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht" (vs. 3). Dit blijft veelal de houding van de Joden tegenover hun lang beloofde Messias. Hij is nog steeds, in hun ogen, "een Man van smarten". De mensen geven de voorkeur aan een imposante leider.

Jezus Christus was inderdaad de Man van smarten, "bekend met ziekte" (vs. 3), ook uit persoonlijke ervaring. Israël als natie en de wereld in het algemeen willen nog steeds geen Messias, geen Verlosser zoals Hij. Hij is "iemand voor wie men het gezicht verbergt" (vs. 3), van Wie men zich opzettelijk afkeert – een duidelijke daad van afwijzing en verwerping.

3. Het overblijfsel spreekt over de Messias als hun Plaatsvervanger

Jesaja 53:4-6

Tijdens Zijn leven en dienst op aarde verlichtte de Heere Jezus vele kwalen, genas de zieken, gaf blinden het gezicht en wekte zelfs doden op. Maar voor Hem was het niet alleen een kwestie van het verrichten van fysieke wonderen. Eerst onderging Hij in Zijn geest wat Hij daarna door Zijn kracht wegnam. Hij verdroeg verdriet en ziekte met meegevoel. Hij droeg hun smarten als een last: "Jezus weende" (Joh. 11:35). Kracht en gezondheid voor anderen kwamen uit Hem voort, en Hij was Zich ervan bewust. Lukas 8:45 beschrijft Zijn gevoeligheid. Hij vroeg: "Wie is het die Mij heeft aangeraakt?" – nadat een vrouw de zoom van Zijn kleed aanraakte. Hij wist het natuurlijk wel, maar Hij wilde dat zij getuigenis aflegde van haar geloof in Hem.

Het uiteindelijke antwoord van degenen die Hij kwam dienen, was dat zij Zijn *lichaam* ruw misbruikten. Zij beschouwden Hem als een bedrieger, die door God

werd geslagen in Zijn *ziel* omdat Hij het echt verdiende. Hij werd gekweld, geslagen en intellectueel geïntimideerd in Zijn *geest* voordat zij Hem daadwerkelijk aan het kruis nagelden. En dan nog, van de zes uren aan het kruis hielden alleen de laatste drie uur een direct lijden van Gods kant in.

Jesaja 53:5-6 geeft het hart van Zijn lijden weer. Vers 5 heeft betrekking op Zijn dood voor onze zonden, Zijn verzoeningswerk. De verschillende termen geven grafische beschrijvingen van de diverse aspecten van het lijden van de Heer. Hij werd "verwond", Zijn lichaam werd doorboord door wrede, goddeloze mensen. Hij werd "verbrijzeld" door mensen in opdracht van de satan, zoals reeds was voorzeggd in Genesis 3:15.¹

"De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem" (Jes. 53:5). Dit is de basis van onze geestelijke vrede. Hij aanvaardde de straf die wij verdienden vanwege onze zonden, waardoor Hij moest lijden in Zijn *geest*. "(...) en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen" – wij zijn geestelijk volkomen heel gemaakt in het oog van God.

Als wij ooit vrede met God zouden kunnen genieten, moest de lijdende Knecht van de Heere dit alles doorstaan. Zowel het slechtste van de mens als het beste van God werd geopenbaard door het kruis, maar alleen een daad van God Zelf kon redding brengen. "Hem, door de bepaalde raad en voorkennis van God overgegeven, hebt u door de hand van wettelozen aan het kruis gehecht en gedood" (Hand. 2:23).

Jesaja 53:6a benadrukt ons aandeel hierin:

- "Wij dwaalden allen", dus zonder uitzondering.
- "Wij keerden ons", dit is een universele situatie!
- "Ieder", dus elk individu!
- "naar zijn eigen weg", dat is volledige, egocentrische onafhankelijkheid.

De zonde heeft ditzelfde effect gehad op het hele menselijke geslacht. Maar hoe genadig is God! "Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen" (vs. 6b).

¹ "En Ik zal vijandschap teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar Nageslacht; Dat zal u de kop vermorzelen, en u zult Het de hiel vermorzelen."

4. Jahweh vindt een welgevallen in Zijn lijdende Knecht

Jesaja 53:7-9

In vers 7 vinden we drie dingen over Hem (vgl. de KJV):

- "Hij werd verdrukt" - in Zijn *ziel*.
- "Hij werd benauwd" - in Zijn *geest*.
- "Hij deed Zijn mond niet open", dus een lid van Zijn *lichaam*. Dat gebeurde tegenover de overpriesters en de oudsten, en voor Pilatus (Matt. 27:12-14). "Toen Hij werd uitgescholden, schold Hij niet terug; toen Hij leed, dreigde Hij niet" (1 Petr. 2:23).

Hoe kostbaar! Hij was tevreden te wachten totdat God Hem zou rechtvaardigen. Hij gebruikte geen geweld in Zijn daden, noch verderf in wat Hij dacht en zei. Zijn mond, een lid van Zijn lichaam, gaf uitdrukking aan de gedachten van Zijn geest en de gevoelens van Zijn ziel.

"Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen" (Jes. 53:8). Christus werd beroofd van Zijn gangbare rechten, want het vermeende proces ging in tegen alle rechtsregels van die tijd. De hele procedure was doortrokken van corruptie. Het kwam neer op een gerechtelijke moord. Doordat Zijn leven met geweld werd afgesneden, werd de vraag gesteld: "En wie zal Zijn leeftijd uitspreken?" (vs. 8). Vers 10b geeft daarop Gods antwoord: "Hij zal de dagen verlengen."

"Men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld" (vs. 9). Men wilde Hem begraven in een tuin ten noorden van Jeruzalem, in een rotswand, op de top van de heuvel Golgotha, een begraafplaats gereserveerd voor gewone misdadigers. Maar God kwam tussenbeide. In plaats daarvan is Hij "bij de rijke in Zijn dood geweest" (vs. 9). "Rijke" (enkelvoud) verwijst naar Jozef van Arimathea, die in alle vier de evangeliën met ere wordt genoemd. "Dood" (eig. meervoud) drukt de extreme intensiteit van het lijden uit, het dragen van de zonde onder het oordeel van God.

5. De reactie van het gelovige overblijfsel

Jesaja 53:10-12

"Maar het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen" (vs. 10a). Dit is het besef dat groeit bij het gelovige overblijfsel in de eindtijd. De Messias werd geslagen, verdrukt en verbrijzeld onder de zware last van de toorn van God. Hij leed en

onderging dit alles in Zijn ziel, toen Hij Zich tot een schuldoffer had gesteld. Alles diende om de wil van God te vervullen. Jahweh ontleende voldoening, ja vreugde, niet aan het lijden dat de Messias werd aangedaan, maar aan de totale toewijding van Zijn lijdende Knecht, Zijn eigen Zoon, en de resultaten die daaruit voortvloeiden (zie Hebr. 10:7-10).

Het behaagde God een passend antwoord te geven aan Zijn toegewijde Knecht: "Hij zal nageslacht zien" (vs. 10b). Er zijn vruchten van Zijn grote werk. Dit omvat de christenen nu, later Israël en de verlost en uit de volken in de Grote Verdrukking, maar uiteindelijk heel het gereinigde universum!

"Hij zal de dagen verlengen" (vs. 10b). Het leven van Hem, Die Zichzelf had geofferd, gaat door! Wat een contrast, want in alle andere gevallen van moord wordt het leven van het slachtoffer verkort! "Ik ben levend tot in alle eeuwigheid" (Openb. 1:18). Evenzo pleitte Hij in Psalm 102:25: "Mijn God, neem Mij niet weg op de helft van Mijn dagen." Het onmiddellijke antwoord hierop was: "Uw jaren duren voort van generatie op generatie". Want Hij blijft Dezelfde (vs. 28).

Daarom zal God Hem veel toedelen, en machtigen zal Hij verdelen als buit (Jes. 53:12; zie Fil. 2:9-11). Want, zo zegt Jesaja hier, Hij heeft Zijn ziel vrijwillig uitgestort "in de dood". Hij verkoos dit te doen. In dit leven kunnen onschuldigen soms lijden voor schuldigen, maar niet vrijwillig. Maar de Zelfovergave van onze Heere Jezus was een bewuste beslissing (Joh. 10:17), een daad van Zijn eigen *geest*. En Hij voelde dit hevig in Zijn *ziel*. Uitgestort in de dood betrof ook Zijn *lichaam*. Hij droeg het gewicht van de zonde.

"Geteld onder de overtreders" (Jes. 53:12) betekent dat Hij werd geclassificeerd als een gewone misdadiger. Maar Hij deed voorbede voor Zijn volk, inclusief de overtreders. Hij bad zelfs voor hen, omdat Hij in Zijn *ziel* met hen meeleeft (Luk. 23:34). Zeker, Hij is het waardig Zijn heerlijkheid binnen te gaan!



 *Online uitgeverij*
OudeSporen